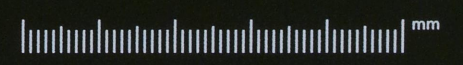

R
103871

colorchecker CLASSIC

x-rite

R

103871

26/1/12

R103871

EPITAPHIA

GENEROSI ADO-
 LESCENTIS, D. CHRISTOPHORI
 MECZINII à KVROZVVEKI HEREDIS IN
 KLWVÖVV, &c. Poloni, partim à quibusdam cla-
 rissimis viris partim ab aliis eius
 amicis scripta.

Cum præfatione ADAMI THOBOLII.

AD

Generosum & magnificum Dominum, D. ANDREAM
 MECZINIVM à KVROZVVEKI, Castellanium
 Velunensem, Senatorem regni Poloniae
 prudentis: & Brzeznuicienssem
 Capitaneum, &c.

ARGENTORATI,

Excudebat Antonius Bertramus, Anno
 M. D. XC.

Mg
 Chr. Meitzinski

R 103874

INDEX EPISTOLARVM.

- I. *Præfatio Adami Thobolij, ad Generosum & Magn. D. D. Andr. Mec-
zinski, Castellanum VVelunensem.*
- II. *Epistola ad Adamum Thobolium, D. Melchioris Iunij Reëtoris Aca-
demie Argentin.*
- III. *Epistola Clariss. viri D. Dionysij Gothefredi I. C. ad eundem Tho-
bolium.*

IN ROSAE INSIGNIA.

Hendecasyllabi, Domini Petri Broderodij, Iuris Vtriusq; Doctoris.

EPITAPHIORVM.

- I. *Henrici Stephani, tria Epitaphia, quibus præfixa est Epistola ad
Thobolium.*
- II. *M. Philippi Glaseri, Decani & Professoris Argent. Academia.*
- III. *M. Iosephi Langij, tertia Decuriae Praeceptoris.*
- IIII. *Amandi Polani à Polansdorff.*
- V. *Generoso-* { *Dn. Nicolai Latalij, &c.*
- VI. *rum.* { *D. Abrahami Zhascij.*
- VII. { *D. Christophori Drohoioij.*
- VIII. { *D. Stanislai Latalij.*
- IX. *Christiani Brunonis.*
- X. *Iohannis Decij, Vngari.*
- XI. *Iohannis Turnouij Poloni.*
- XII. *Iohannis Rhormanni Transyluani.*
- XIII. *Philippi VValdeckeri Eccloga.*
- XIIII. *Andree VVoidauij Poloni.*
- XV. *Adami Thobolij.*

GENEROSO ET
MAGNIFICO DOMINO, D. ANDREÆ

MECZINSKI A KYROZVVEKI CASTELLANO

Welunensi, Regni Poloniae Senatori Prudentissimo,

Brzezniesi, Capitano: &c. Domino

meo clementissimo.

ADAMVS THOBOLIVS

S. P. D.

Vatuor res sunt, Magnifice Domine
MECZINSKI, Welunensis Castellane
prudentissime: quæ nos ad externos
studiorum gratia ablegatos, magno-
pere sollicitos, & perturbatos red-
dunt: Hominum malignitas: Sumptuum difficultas,
Morborum vis; & Mortis necessitas.

Harum priores duæ, cum hominum prudentia
regantur, industria quadam & sagacitate, eas aut an-
teuertimus, aut auertimus. Duæ posteriores, solius
omnipotentis DEI voluntate, ac nutu, reguntur &
gubernantur: Morbis quidem occurrimus aliquan-
diu, moderatione victus & temperantia: auertimus
consilio & auxilio prudentis medici: at Mortem nul-
la vel prece vel precio à nostris depellere ceruicibus
A 2 valemus.

valemus. Hoc scilicet peccati stipendium Dominus nobis imposuit; hoc omnes nos, subire necesse est.

Prudentis est casibus aduersis occurrere: at mortem ubiuis, omni momento, non expectare, impii. Prudentis est, aduersos deuitare casus: at impudentis, suo plus iudicio & industria, quam Dei Decreto tribuere: qui hoc medio in suas nos euocat sedes: Id qui non cernit, non hominem se natum esse ponderat probè: sed contra DEI voluntatem impiè & improbè obloquitur. In tali igitur casu cum omnes subsistamus: quid nos facere deceat, nihil possumus prouidere: nihil dicere amplius, nisi, vt cum ignoremus, quo vita nostra tendat: hoc solum præsidii in nostro cursu statuamus, vt nostrum Stare & Cadere, in DEI manibus reponamus.

Et quanquam, in decursu totius prioris anni, acerbitas nulla magnopere, per DEI gratiam, nos percussit: sola tamen MORS, contra nostram curam, contra sollicitudinem omnem, CHRISTOPHORVM MECZINIVM, adolescentem Nobilissimum, Fratrem tuum eripuit: in luctum nos deturbauit: in mœrore deposuit incredibili.

Credo ego omnino: te Generose Domine, cum tuis omnibus, non minus mœrere, quam nos doleamus: sed quia nostrum quilibet ipse dolorem sentit: quantus mœror vester sit, æstimamus facile: sentire, vt ipsi

vt ipsi nostrum sentimus, omnino non poterimus.
Sed hoc quicquid sit, ego virtuti optimi adolescen-
tis tribuo: qui nisi singularibus præditus virtutibus
fuisset, optimamq; spem de se nobis reliquisset: non
in tanto luctu, atq; mæstitia, versaremur.

Vellem nunc, de nobilissimi huius adolescentis
laudibus, dicere vberius: si id Epistola pateretur. Si
enim de parentum eius, ac Maiorum splendore & ce-
lebritate, aliisq; vitæ ornamentis: si de ingenii præ-
stantia, si de pietate, & modestia, cæterisq; virtuti-
bus animi, ordine esset dicendum: amplissima sanè
& redundans, ad non Epistolam contexendam, sed
orationem conficiendam materia mihi sese offerret.

Etenim Generose Domine, quis adeo ignarus,
celebrum Familiarum, in potentissimo Polonia
Regno est, qui non aut fama acceperit, aut ipse co-
gnouerit, quam vetus & celebris familia MECZI-
NIORVM in Polonia sit? quàm Pater ALBERTVS
MECZINIVS, Diuinæ memoriæ, nostri CHRISTO-
PHORI, idemq; tuus & consilio in toga & autoritate
in bello valuerit? Nemini ignotum est, quanta pru-
dentia, fortitudine, solertia, pro Reipub. salute, in pu-
blicis sæpè consultationibus & iudiciis dixerit: qui-
bus successibus, omnia quæ recta & iusta erant ad ex-
itum perduxerit. MATER verò ipsa, an non tali pie-
tate, tali indole, tali virtute scemina extitit, qualem
esse

esse antiquissima, & nobilissima SZAMOTVLIORVM,
familia, prognatam decebat? Quanquam autem
Christophorus noster, puer adhuc, orbatus hisce fu-
erit parentibus Generosissimis & charissimis: tamē
ad te Magnifice Domine, eius Tutella deuoluta, ita
educatus atq; institutus, vt breui temporis spatio,
tantos cum in pietate tum bonis literis progressus
fecerit, quantos atas hæc exposcebat. Atq; ea quoq;
de causa cum Generosissimis, summæq; expectationis
adolescentibus studiorum fociis, Nicolao & Stanis-
lao Latalius, Abrahamo Zbasccio, & Christophoro
Drohoioyvio, Christophorus noster, huc Argenti-
nam, sub meo Regimine & contubernio pari, abs te
missus est. In qua vrbe, à Professoribus doctissimis
& amicis obseruandis, ac in primis à Magnifico Do-
mino Melchiore Iunio, Rectore huius Inclytæ Aca-
demix, ita sumus excepti, & tractati humaniter, vt
ad perpetuam eorum obseruatiā, omnino nos de-
uinctos, obligatosq; intelligamus.

Quorum equidem animos nec dum aduersus nos
immutatos experimur: & vero, Christophori Menc-
zini memoriam, in posterum quoq; hinc cōseruatum
iri confidimus. Meruit enim id non solum nominis
Familiæq; celebritate: sed etiam propria virtute &
industria singulari. Siquidem & naturæ bonitate,
quam ex nobilissimis parentibus hauserat, & eximia
quadam

quadam præstantiꝫ diligētia, atꝫ cura, eo peruenire
cupiebat, quo ii perueniunt, qui ad patriæ utilitatem
natos sese esse quotidie considerant. Ideoꝫ nobis o-
mnibus qui eum familiariter noueramus, fuit charis-
simus. Nam & bonarum artium fundamenta, breui
temporis interuallo, fœliciter iecerat: & sape dulci
mellitoꝫ consortio prætermisso, otio etiam cōcesso,
à librorum complexu agrè admodū diuelli poterat.
Proinde vixit ille nobiscum annis quidem adolefcēs,
at moribus, & sermone, & factis vir, aut senex potius:
vixit sic, vt per breui curriculo, omnes humanæ vitæ
absoluiffē partes videretur. Ceterum diuinarū quoꝫ
rerum & relligionis studia addidit: cuius desiderio,
ita tandem accendebatur, vt omnia quæ ceteri mor-
tales, in terris laudant, mirantur, exoptant, ipse præ-
pietate, nihili faceret, aspernaretur, cōtemneret, mor-
tis in agone, vt verè dicere possēt, quod dixit, Domi-
no se vixisse, Domino moriturum.

Veruntamen, qualis tandem cunꝫ ille fuerit, fatali
necessitate hīc Argentinæ cum luctu & dolore nostrū
omnium, nobis ereptus est. Quamuis enim sciamus,
ea ipsum natum lege fuisse, vt ex humanis iterum de-
cederet: tamen lucis huius vsuram diuturniorem ei
optassem: quò, præsidio Ecclesiæ DEI, vsui patriæ,
tibi, totiꝫ familiæ ornamento futurum, summa tui
cum oblectatione, ad te reducere potuiffem. Et hanc
ipsam

ipsam ob causam, nec sollicitudini, nec vlli curæ pe-
perci, in eo conseruando: sed frustra: Mortis enim
dies aderat, cui nos omnes debemur: qua nihil, vti
dicitur, certius, vti nihil incertius eiusdem esse hora
solet.

Enim uerò mortem quoq; IESVS CHRISTVS DEI
& Mariæ Filius, Dominus noster, qui nullum vn-
quam admisit delictum, gustauit, vt nos æterna libe-
raret morte, quam nos delictis nostris fueramus pro-
meriti. Et omnes dilecti DEI debitum mortis per-
soluerunt: non eam, quamuis fidelis, Abrahamus eui-
tauit: non Moses, licet solus ad Arcana DEI accessum
habuerit: non Dauid ille vir secundum cor DEI, non
Baptista Ioannes, quamuis inter natos ex mulieribus
sanctissimus fuerit: quin etiam Maria ipsa, cum aliis
nominibus, tum perpetuæ virginitati titulo insignis,
peccati stipendium, homo nata, persoluit. Idem sub-
ierunt fatum Apostoli, ac cæteri amici DEI fidissimi,
atq; sic cœlestem sedem attigerunt.

Sichabet Christophorus noster, sic & nos habi-
turi sumus, excellentissimos & sanctissimos vltimæ
peregrinationis comites: nec est, cur nos meliorem
expetamus fortunam, illis qui animo cupido ex hac
vita excesserunt: nec virium nostrarum est, recusare,
eam ingredi fati semitam, quam omnes inire sancti,
ab exordio mundi, non fuerint grauati.

Itaq;

Itaq̃ non grauatè sed libenter ex hac quasi custodia Christophorus noster abiuit. Ex miseria & calamitate, ad solidum gaudium; ex discordia, ad æternam concordiam: ex periculis, ad securitatem: ex terrena fragilitate, ad æternam firmitatem: ex tenebris, ad veram lucem: ex hominum conuersatione tristi, ad lætum Angelorum consortium, translatus est: abiuit lætus, ex his miseris, ad æterna solatia: abiuit ad piorum cœtus, quorum animæ beatorum cōfortio fruuntur. Argentinæ deposuit corporis exuias: Argentinæ apud Sanctum Gallum humatus est: Spiritus ad beatorum sedem emigravit.

Agit autē vna nobiscum gratias: & merito quidē agit, tot præstantissimis hominibus, Nobilissimis Viris, Illustrissimorū Principum, Marchionis Brandeburgensis & Brunsvicensium, ac Lunæburgensium Ducum, Aulicis: agit Illustribus Comitibus, & Generosissimis Dominis Baronibus: agit Nobilitati vniuersæ: agit Reuerendissimis & clarissimis Dominis Pastoribus, & Ecclesiæ Ministris, & toti Clero: agit Magnifico D. Rectori, omnibus Professoribus ac Præceptoribus colendis: agit numerofo atq̃ ornatissimo cœtui Scholastico, in clytæ huius Academiæ: qui ad funeris exequias cohonestandas, frequentes conuenerunt: fatetur & testatur, perpetuum amorem, studium & obseruantiam erga singu-

Ios: hoc etiam nomine, vobis omnibus felicem rerum successum, huic vero Academiae, atque urbi incrementa, exoptat ac precatur perpetua.

Tibi vero Generoso Domino Andreae Meczynski, Castellano Welunensi: tibi Alberto Meczynio, utriusque Fratri germano, & vobis patruelibus Iohanni & Nicolao, Vale, vltimum dixit: vobisque Zophiae & Barbarae, sororibus pientissimis & nobilissimis, ac Generosis suis amicis, & Affinibus vniuersis, bene esse, & esse diu cupit, omnia optat ea, quibus vitae cum huius tum futurae, felicitas aestimatur.

Tuam vero, imprimis, Magnifice Domine Andrea, tuam inquam, plus quam fraternam animi propensionem celebrat, proque Tutoria cura, immensas agit gratias, qui in eo educando, sumptibus liberalissimis, sollicitudinem, & curam nunquam deposueris. Et quia iam referenda gratia, par in his terris, non est, tuam hanc de se tuendo & conseruando, Tutoriam auctoritatem, plusquam Paternam, ad caelestem patriam deportat, precaturque vt summus ille DEVS, te & tuos omnes, in hac vita, florentes & saluos, quam diutissime conseruare dignetur. Rogat vero, ne hanc sibi inuideas, sedis mutationem, non se amissum ait, sed praemissum: Fiet, inquit, breui, vt ad caelestem hanc patriam, laeti & triumphantes deducamini. Erit tibi Anaxagorae responsio commendata, qui accepto
de fi-

de filii morte nuntio : Hoc non nouum respondit,
apud me est: semper enim sciui me mortalem genuisse:
& quod Paulus, electum illud vas DEI Thessalonicensibus inculcauit diligenter, ne essent inscii, eorum qui obdormierint, & crediderint, quod IESVS mortuus sit & surrexit, quod sic omnes, DEVS, qui per Christum mortui sunt, excitaturus sit.

Abrahamus vnicum filium, paratus erat, immolare: vt promissionem vitæ æternæ consequeretur: & quid igitur obstat? quominus & nos DEO lubentes offeramur, quandoquidem piorum gaudiis certo associabimur, miseria humana eximemur, & æterna beatitudine fruemur. Præclarè Syracides: memor, inquit, esto, iudicii mei, sic enim erit tuum, mihi HERI ET TIBI HODIE: præclarè & David, ieiunabat, & continuè orabat agrotante filio; sed eodem ex hominibus abrepto, quia sciebat, eum amplius reuocari ad se non posse, ad ipsum potius iter parabat. Habemus ergo exempla, certioris patriæ nostræ: habemus huiusce vitæ, exigui curriculi documenta manifesta. Quod restat, nostrum est videre, quemadmodum nos, ad iter hoc præparamus, atque vt directia via ad optatū, sempiternæ salutis portum perueniamus.

Sed ne Epistolæ prolixitate, terminos prætergrediar, receptui canam, & quid fieri placuerit, in huius limine repetam. Placuit autem doctissimis Viris &

Præceptoribus obseruandis: placuit amicis: placuit
& mihi efficere, ne dum Christophorus moritur, eius
quoque nomen morte ipsa obliteraretur: placuit, in-
quam, defuncti virtutes, quas viui amaueramus ce-
lebrare: ac simul huiusmodi officio quasi pietatis sar-
cinas, parare, quas confirmati, spe vitæ sempiternæ,
idem ter ingressuri, cœu fidei nostræ effecta, colligare
oportet, quam plurimas.

Leges ergo ab amicis scripta pauca hæc, & leges:
eo vultu, quo viuum loquentem tecum cuperes: nec
te Christophori Manes magis oblectent oportet:
quàm olim ipse oblectabatur, cum tecum viueret.
Cogitabis nihil accidisse ipsi, quod non præsciueris
antea, & me ita cum tuis dimisisses omnibus: vt tuum
hoc porisma mecum etiã extra limina patriæ de-
ferrem: fati necessitatem, perennem dedisse naturam,
nec à quoquam, temporum vel locorum interuallo,
vllis prorogare terminis: vel vt non falsus Seneca,
ait: Vnum omnibus nobis finem naturam, vel ferro
septis statuisse. Frustra ergo miselli fugiemus mor-
tem, quos vita fugit quotidie: custodienda potius, &
dispensanda, vt mancipi, vt non propria. Frustra æ-
rumnas declinamus, quos mors & sollicitudo sequi-
tur perpetua, Ambitio ipsa & Auaritia: consilia frau-
dulenta, fallax fortuna, fides fluxa, spes vana, quies
incerta, fucata virtus, fama inanis, quarimonia &
dolor.

dolor, Mors denique, donec homines. Hic finem
Epistolæ facerem, nisi ipse Christophorus, in limine
huius, te alloqui sit paratus, quem tu, ut spero, audi-
re, non grauaberis:

*Rebus in humanis, quàm fas sit fidere rebus,
Quàm properet tacito, MORS inopina gradu.
Exemplo discas nostri: nec tristia fata,
Aut genere aut opibus, effugienda putes.
En ego MECZINIUS, genuit quem SARMATISORA,
ARGYROPEs mea nunc, contegit ossa solum.
Scilicet ut nudus vitales nascor in auras,
Tunc vita scripta est, hora locusq; mee.
Sic Orbes currunt: Vita est obnoxia morti:
Me cito: te sero vespere nauta vehet.
Ergo si tentas, fatis me abducere amice,
Ignoras quàm nos vincere fata queunt.
Quin potius tristi fletu, lacrimisq; remissis
Dic modò, defuncti molliter ossa cubent.
En, Iudex cum aderit CHRISTVS super æthera, cernam
Te rursus cæli letus in arce. Vale.*

Hoc decretum Diuinum, & vitæ humanæ for-
tem te egregiè nosse scio: sed & vitæ momenta ex-
pendis altius, & Christophori regressum, sed glo-
riosum illum & lætitiæ plenum rectè & piè, expectas.

Nos verò peregrinabimur interea, & militabimus
breui hoc vitæ spacio, vt Christi victoria obfirmati,
tandem Pacem consequamur, & sedem illam opta-
tam occupemus, qualem nec auris audiuit, nec in cor
hominis ascendit. Vale iterum iterumq̃, Magne
Vir, Andrea Meciznski, Domine clementis: Da-
tæ Argentinæ 22. Octobr. Anno 1590.

T. M.

deditissimus S.

Adamus Thobolius.

RECTOR ACADEMIAE ARGENTINENSIS, MELCHIOR IVNIUS Witebergensis:
Studioſis Adoleſcentibus S.P.D.

*V*M varia peregrinatores omnes fortuna
utuntur: tum difficilem, miseram, afflictamq;
eandem illi potissimum experiuntur: qui, non
questus ac lucri, non praekonij, non legationis, non alterius
alicuius causa, sed studiorum gratia regiones longinquas
adeunt: loca visu digna lustrant: miranda, vel artis, vel
naturae opera spectant: gentium observant leges: mores
considerant: notant instituta: viros in Ecclesijs atq; Scho-
lis doctos audiunt. Ablegantur enim plerunq; adolescen-
tes, non raro pueri: à dulcissimo parentum complexu auul-
si, aliis quoque rebus abstracti, quibus capi ac deliniri pri-
ma aetas solet: & itineribus bene longis ablegantur: vbi
asperitates sese multae offerunt: non pauca pericula osten-
dunt: morbi graues atque periculosi nascuntur: mors saepe
immatura ac praepropera reditum in patriam intercludit.
Veruntamen in his idem quoque deprehenditur, quod de
voluptate ac dolore in Phaedone Plato scribit: & multis
magnisq; in molestijs atq; difficultatibus alienameta quaedam
DEVS concedit: suppeditat praecceptores diligentes: sedu-
los, industrios: comites dat fidos ac iucundos: curatores, &
corporis, & animae largitur peritos: hospites commodos
subministrat: suggerit alia necessaria. Etiam cum ex homi-
nibus

nibus inter peregrinos abeundum: Spiritu suo Sancto ita
munit tales & confirmat: vt, ac si in gremio matrum se-
derent, infractis, erectis, excelsis animis hanc cum morte
vitam commutent. Quod & nobili adolescēti CHRISTO-
PHORO MECZINIO à KVROZVVEKIContigit: qui
studiorum gratia hāc in Academiam missus diisenteria pe-
rity. Ante enim menses vndecim ex Polonia huc ille venit:
familia ortus nobili, locupleti, copiosa, præclare de Repub.
maximè verò Ecclesia merita: & de consilio huc venit
fratris Generosi ac Magnifici D. ANDREÆ MECZI-
NII: Senatoris Regni Poloniae prudentissimi: Castellani
VVelunensis: Capitanei Brzezniēsis: Academiae huius
sūmi fautoris. Difficultates in itinere haud exiguas exor-
buit: in morbum hūc grauem incidit, qui & vitæ huius ei-
dem finem attulit. Sed præpotentis idem Dei benignita-
tem est ac clementiam singularem expertus: cum ornatissi-
mum & doctissimum virum D. ADAMVM THOBO-
LIVM studiorum præfectū est nactus: qui, vt semper aliās,
ita hoc in morbo, cura, fide, diligentia, non præceptor, sed
parens extitit: commilitones ac contubernales habuit Ge-
nerosos quatuor: NICOLAVM & STANISLAVM LA-
TALIOS: ABRAHAMVM ZBASCIVM & CHRIS-
TOPHORVM DROHOIOVIVM: inuenit peritos &
industrios Medicos: Theologos synceros: hospitem prom-
ptum: parata atque expedita cætera: animam denique in
vera Seruatoris nostri CHRISTI inuocatione efflauit.

Quæ huic contigisse omnia minimè mirabuntur, quibus cognitus iste adolescens fuit. Non enim, quod laruati quidam Studiosi faciunt, aut fortunis elatus, aut prauis corruptus sodalitijs, præceptores ille suos contempsit: transuerso paedagogum humero aspexit: officium facientes adolescentes alios, vt vulpeculas in cauernis latitantes scholasticos risit: viam ad Scholam ducentem ignorauit: quæsiuit cauponulas, thermopolia, nymphæa, sphaeristeria, palastras: sed id cuius huc missus gratia erat, ardenti atq; alacri studio peregit: pietatis amans: cupidus legum ac disciplinæ: præceptorum obseruans extitit: nuncium omnibus ijs remisit: quæ DEVM offendere: mœrore afficere parentes: excruciare præceptores: vitam deformare Academicam cōsueuerunt. Itaque ad imitandum hunc sibi omnes ij proponunt: qui, quod parentibus, quod familiæ, quod patriæ, quod denique ipsi DEO debent, persoluere: felicem quoque aliquando & pacatum vitæ huius exitum consequi cupiunt. Sed & eidem, cum multis alijs, tum hisce potissimum nominibus honos postremus funeris deductione frequenti exhibendus est. Efferetur autem hodie hora tertia ex ædibus Generosi D. Comitum ARNOLDI à MANDERSCHIED, Fratrum Curia, vicinis. Valete Argentina IIII. Non. Sextil. Anno recuperatæ per CHRISTVM salutis M. D. XC.

C ORNA

ORNATISSIMO DOCTISSIMO

QVE VIRO D. ADAMO THOBOLIO,

amico suo optatissimo, Melchior Iunius,

Argentinenſis Academiae

Rector, S. P. D.

*V*M in Generoſi tui diſcipuli, D. CHRIS-
TOPHORI MECZINII à KVROZVVE-
KI nuper funere mæſtitiam ac conſternatio-
nem ego tuam grauem, alumnorum diſciplinæ
tuæ atque popularium luctum ingentem viderem: ſimul
quoque cogitarem, quantæ & indolis, & familie morte
hac abreptus præpropera adoleſcens eſſet: peracrem acer-
būmq; doloris morſum ſenſi: ad Illuſtriſſimorum itidem,
Illuſtrium, Generoſorum, Nobilium eorum animum meum
memoriam reuocaui, qui aliquot iam apud nos, ſtudiorum
gratia, annis vixerunt: atque ita vixerunt, vt deſiderato
ſuorum nemine, ſalvi ipſi & incolumes nobiliſſimum ac
potentiſſimum in Polonia regnū, patriam ſuam, redierint.

Dignam ſua præſentia Scholam noſtram iudicauit Il-
luſtriſſimus Princeps ac Dominus, D. Chriſtophorus Ni-
colaus Radiuil, de Nieſwiez & Olyca, Troceniſis Palati-
nus: vnā cum Generoſiſſimo & Magnificentiſſimo D.
D. CHRISTOPHORO, non minus antiquiſſima illu-
ſtriſſimāque Zborouiorum familia claro: quā doctrina,
prudentia, reiꝑ; militaris peritia celebri.

Euit in eadem Generoſus D. D. Georgius, Dominus
de

de Latalice & Labischin, Posnaniensis Palatinaris, ante in Gallias quàm iret: & post ex aula Henrici II Regis, in Germaniam reuersus, clarissimum virum, communem nostrum Præceptorē, D. Sturmium, cæterosq; Scholæ professores clementer salutauit. Eius adhuc summa cum obseruantia apud nos memoria seruatur: vt & grata iucundâq; epistola est illa, quam de eiusdē tum adolescentis virtutibus heroicis ad Ioachimum Camerarium D. Sturmium scripsit.

Studiorum apud nos est causa aliquandiu commoratus Generosus D. Ioannes Drohoiuius, Sanocensis Castellanus, regniq; Senator prudentissimus ac literatissimus: qui quàm, etiam num, nostram sit in Academiam animatus egregiè, vel eo testatum abundè fecit, quòd, vt Generosus D. Latalius secundò suos huc filios misit, ita fratrem hic germanum Christophorum, adolescentem egregio ingenio, pietate eximia, virtutibus præditum alijs singularibus, ablegare tecum voluit.

Vidit Generosos plurimos alios nostra Academia: D. D. Ioānem & Nicolaum Ostroroganos comites: cum nobilissimo prudentissimòq; viro, D. Mileiuiuo, morum præfecto, & præceptore Ioanne Iona Morauo, homine literatissimo. Vidit Firleios, Sieninios, Crotouios, Gostomios, Chlebouicios, Boneros, Sieniauios, Miscouios, Ossolynios, Naruffouicios, Czizouios, Samotulios, Plasas, Zelenios, Goluchouios, Czerninos, Goraios, Volouicios, Vidauios,

Lutomirios, Sienicios, & alios quamplurimos nunc in
vestro Poloniae regno, Proceres primarios, & prudentis-
simos. Vidit nuper Generosum D. Sendiuogium Comitem
Ostroroganum, & eiusdem adhuc videt fratres Generosos
D. D. Stanislaum & Ioannem Iacobum, cum verè litera-
tos, tum literatorum amantiſsimos.

Etiam tu, doctissime D. THOBOLI, amice optatissi-
me, sepe ad nos feliciter ex Illustri, generosa atq; nobili
iuuentute adolescentes duxisti non paucos, quorum patria
nunc inclita consilijs auxilijsq; utitur. Ante quoque an-
num, gratus cum primis acceptusq; nostram in urbem ve-
nisti cum generosis summaeq; spei præclara, & virtutis, &
doctrinae adolescentibus Dominis, D. Nicolao & Sta-
nislao Latalijs: Abrahamo Sbaschio: Christophoro Dro-
hoiuio, & Christophoro Meczinio: in quibus instituendis
talem te præstas, qualem exhibere ante semper es solitus:
virum scilicet bonum: moderatorem grauem: præceptorem
doctum, fidum, industrium.

Primo hic tibi postremus est fato abreptus D. Meczi-
nius: non medicorum à morte liberare eumq; peritia, fides,
diligentia: nõ seruare tua verè paterna cura atq; sollicitudo
valuit: Viuis in angore hinc animiq; cruciatu maximo.
Neq; fieri vlllo posse modo intelligo, quin nuncio hoc tri-
stissimo domum allato, Vir ille de Ecclesia Req; publica
meritus præclare, Generosus D. Andreas Meczinus,
Velunensis Castellanus, & Senator Regius amplissimus,
ingentibus doloris facibus incendatur: discrucietur itidem

eiusdem frater Generosus D. Albertus cum affinibus sanguineq; iunctis aliis: maxime si & ad etatem respicere: & ingenij considerare præstantiam: & virtutes præcellentes ponderare voluerint.

Veruntamen sciunt illi, quod & tu non ignoras; eam hîc quam degimus vitam, nomine quidem vitam, re autem vera viam saltem ad vitam esse: habuisse eos fratrem ac cognatum, te discipulum, tanquam amissuros: amisisse se tanquam habituros aliquando: ea ipsum in vrbe ad vitæ vocatum exitum fuisse, in qua, citra arrogantiam quod scripserim, nihil deesse illi potuerit eorum, quæ cum ad animi, tum corporis necessaria curam videntur. Ita deniq; piè ac sanctè ex hominibus eum abuisse nosti: vt se ac suos hac excedere è vita omnes boni optarent.

Quamobrem neq; illi, opinor, ægritudini sese totos dedent: neq; tu curis, querelis, lamentis te macerabis ac conficies: sed in eo potius occupatus eris: vt, quæ in demortui sunt Generosi discipuli laudem atq; memoriam, nostra in Academia scripta, lucem aspicere, inq; hominum primo quoque tempore venire manus queant.

Ita fiet, vt ad cætera promerita tua Generosum tuum in discipulū profecta, magnus veluti cumulus accedat: ab obliuione atq; interitu eiusdem memoria vindicetur: generosa Mecziniorum familia intelligat, pietatis, obseruantie, hospitalitatis hac in vrbe atq; Academia, quantulacunq; officia suis minimè defuisse. Vale vir ornatissime ac doctissime, amice optatissime, Argentina. &c.

DIONYSIVS GOTHOFREDVS I. C.

Adamo Thobolio, amico singulari, S.

Nihil iam, (Thoboli amantissime,) quidquam
suppetit nobis aliud quod ipsi tibi perscriba-
mus, præter sparsa nescio quæ, ita perturbata
ac cõfusa, vt, si ea vera sint, amicos penè omnes,
atq; in primis patriam longè charissimam exitio proximã
esse putem. Hic nimirum curis meis familiaribus & dome-
sticis miseriarum cumulus restabat, vt me superueniens
alia atque alia exciperet sollicitudo. Ego cum animo ista,
tanquam ex specula, prospecto, in luctus maximos incidere
me necesse est: quo tanto planè conficerer mœrore, nisi vel
fortia maximorum virorum, (& quidem veterum,) præ-
cepta in gradu statûq; me retinerent, vel antea actæ feliciter
vitæ meminisssem. Hac enim felicium temporum ob oculos
quasi subiectione atq; recordatione, præsentium quodam-
modo sollicitudines temperare ipse mihi sentio. Itaque, (vt
id scias,) pingue illud otium lubens retracto, quod & à cæ-
lo & à cura magistratus sapientissimi, mihi ante aliquot
annos contigisse, ipse testis es: & quidem præsens atque
oculatissimus. Aderas enim tu nobis Hierapoli, cum sele-
ctissima nobilium Polonorum manu: quorum ingenuis,
placidissimis & modestissimis moribus, (si quibus maxi-
mè) ciuitas tum nostra & Academia efflorebat. Aderant
quoque inter multos alios generosissimus & nobilissimus
Andreas

Andreas Crotouius, Petrus Goluchouius, Stanislaus Plaza, Petrus Grabscius, alijq; multi quorum memoriam tam mihi diuturnam fore prospicio, quam victuras illorum virtutes confido. Quòd si anteriora etiam tempora repetere mihi licebit, tranquillitatis vera illa imago atque effigies mihi eodem momento occurret, qualis apud nobilissimum Andream Leschinium multis mihi fuit mensibus. Hunc, constitutus iudex, nescias vtrum domestico an parto matenu potius splendore magis commendes. Sed age, y nunc sumus, qui non externis sed suis atque internis hominẽ aestimemus. Magnum equidem illi est, quòd ab illustri gente, longo stemmate, ortum se ac procreatũ possit dicere: maius tamẽ quiddam illi ac proprium, quòd iam Tartari, Moschi, Turcæ eius validas manus & virtutem Heroicã sentiũt. Ad te tuosq; discipulos (mi Thoboli) iam descendam, quos diligentia ac fide summa sic instituere mihi videris, tanquã ad imperia (& quidem maxima,) natos. Par vtrisque vobis docendi discendiq; affectus est, vt cum fructu effectum optatissimum consequi sit necesse. Ordinar à tuo Abrahamo Zbascio, cuius ingenium singulare vel in hoc sum maximè admiratus, quòd in promptu orationem non Latinam modò, sed & elegantem, (actione oratoris maximi semper cõseruata) in nobilissimo clarissimorum virorum cœtu, me presente, habuerit. Quantum amicis, quantum patriæ fuerit ab illo adolescente benè sperandum, tantum honoris ac fam.æ accedere tibi video, qui tale ingenium ad miraculum

vsque

vsque excoluisti. Ad Nicolaum & Stanislaum Latalios tuos, quod attinet, habes præstantia & singularia in illis duobus adolescentibus ingenia: & ut vno verbo tibi dicam, Generosi fratris eorum Georgij minoris Comit. is Labiscani, verè germana. Quid amplius? In Droiou o tuo, potui (vel ipso ex vultu) nobilissimi vtriusque Droiouj adgnatum faciliè agnoscere, quos olim ad interiorem vsque notitiam perspectos, magnis apud vos honoribus fungi partim ex te, partim ex alijs multis intellexi. Scio, iam desideras in illo grege tuorum ac numero, CHRISTOPHORVM MECZINIUM: & eò quidem affectu maiore quò tenerius illum dilexisti, quò denique dotes ingenij eius admirabiles, tuæ disciplinæ auctiores feceras, spem (scio) tu eam in nobilissimo adolescente conceperas, quantam vix in vlllo eius ætatis alio. At tu nunc cogita & quidem seriò, quantæ nobis (qui hîc viuimus) perturbationes animorum: contra verò, quàm illum alta pax maneat. Nobis, nulla nisi virtutis vmbra; solidæ ac totæ virtutes, illi jam conspicuæ sunt. Denique illo nunc est loco, in quo nulli nisi felici ac beato locus est. Grande interea tibi solatium puta, tua neque incuria neque indiligentia perijisse, vt in quo spes omnium maximas animo tuo conceperas, quem ætatis tuæ extremæ patronum sperabas, quem abeuntem ex hac vita, animæ tuæ dimidio, (si potuisses,) hisce in terris retinere paratus eras. Quæ nisi tibi satisfacient omnia: age tu tandem Christophori tui,

tui fratrem generosum *Andream Meczinium* tibi propone. Putasne virum fortissimum, Castellanum *Velunensem*, regni senatorem integerrimum, ad exitum fratris animo cōcidisse? Erras, si id censes. Nouit mortalis mortalem perijisse. Et cui tandem bono illæ querelæ fuissent? Quis naturæ ac diuino fato manum injiciet? Siue uiuimus, siue morimur (*Thoboli*) æternam Dei legem semper prospice, & quidem variè utentis sua potestate. Perijisse putas? Imò uiuit; nisi tu à recepta familiæ Christianæ secta discessionem facias. Vide itaque ut à terra, hoc est, ab affectionibus istis humanis, ad tui diuinam ac cœlestem partem ascendas. Nulli inibi sunt venti; omnia serena. Deum ac diuina, nulla tui parte melius aspicias. O te felicem, si te cogitationibus istis tradideris. Vale. *Basilea. Vlt. Sept. 1590.*

IN ROSAE INSIGNIA
 GENEROSI ADOLESCENTIS
 D. CHRISTOPHORI MECZINII, HÆREDIS
 in Klvvovv, Equitis Poloni: qui magno amicorum
 dolore, & patriæ desiderio, Argentinæ in vera
 pietate occubuit, 4. Augusti. Anno
 1590.

H E N D E C A S T L L A B I

V flos falce tener cadit recisus,
 Cum tellus vario decora cultu est:
 Ut rosa Idaliæ sacrata Dina,

D

Aurora

*Aurora lachrymis rigata surgit
Promens purpureos amœna vultus,
Spirans ambrosios odora fumos:
Mox Austri rapidis petita stabris,
Demittit caput, exuitq; cultus:
Sic insignia cui Rosa dederunt,
Ortu Meczinus potens auito,
Flos florum generosus, heu inuenta
Primo flore perit caditq; fatis.
Heu quantum Charites nouemq; Musæ
Virtutumq; capit chorus doloris.
Nec non Thobolius p; Magister
Vsu discipuli ingemiscit orbis:
Quem Virtute Fideq; Literisq;
Quem morum probitate singulare
Cultum, plus oculis suis amabat.
O curas hominum nimis fugaces:
En sub flore cadit virentis aui,
Dignus Nestoreos videre canos.
Verum haud occidit ille, sed quietus
Aulas incolit, ætherisq; sedes,
Et vita fruitur beattore:
Quam nec vis Borea furente statæ,
Nec turbat rigidis procella fatis.
Ergo lethiferos Adame luctus
Secludas animo, Notisq; dones.
Sic te post superi fauor Tonantis,
Commisamq; tibi regat iuventam.
Sic Zbasci superes Abrame longum:
Sic & Lataly pares amore
Et pares animis diu supersint.
Ac Drohoionius serenore*

*Fato currat iter fugacis aui.
Vestros deniq; Rex poli benignè
Conatus beet: ut plagas reuerſi
Olim Sarmaticas, decus perenne
Et ſitis generi & ſolo paterno.*

Petrus Broderodius Hugocomi-
tanus I. C.

Aliud

IN EIVSDEM ROSAE

INSIGNIA.

*V*T ROSA puniceos diffundit MANE colores,
Corporis & gratum fragrat ab orbe ſui:
Cumq; CADIT PHOEBVS, foliorum amittit honores,
Nec tamen innati perdit Odoris opes.
Sic quoq; MECZINII crescunt à limine vita,
Et vigor in Bello Conſiliisq; manet:
Cumq; animas ponunt, pulcherrimageſta relinquunt,
Et nunquam extincto mentis odore ſcatent.
O ROSA Diuinis adiuta caloribus, horis
A matutinis brachia pande tua:
Et ſi Vesper erit, fragrantès porridge fructus,
Sic tuus aeterno flore vigebit honor.

Adamus Thobolius.

D 2

HENRI

HENRICVS STEPHANVS

Adamo Thobolio S. D.

Quam mihi istac iter facienti iucundum fuit, mi Thoboli, & tecum amicitiam inire, & tuos discipulos, optimæ indolis (qualis tam generosos decet) optimæq; spei adolescentes, simulq; tuam in illis instituendis singularem industriam videre: tam triste mihi fuit de vnus morte nuntium. Quum enim haberes Abrahamum Zbascium, Nicolaum & Stanislaum Latalios, Christophorum Mecczinium & Christophorum Drohoiouium: priorem illum Christophorum nunc non dicis habere te, sed habuisse. Laudo autem quòd, quemadmodum bonus præceptor est suis discipulis veluti alter parens, ita tu illi discipulo parentare (liceat enim & parenti hoc verbum tribuere) statueris. Laudo, inquam, hoc tuum propositum: modò videas ne quid nimis: & ne tam honorificæ ac magnificæ sint istæ musarum exequiæ, vt eiusdem honoris desiderio velit cæterorum quispiam condiscipulum suum sequi: & ita luctui iam veteri aut saltem semiueteri nonus (quod tamen auertat bonitas diuina) superueniat. Ridebis mi Thoboli fortasse, quum me de tali periculo te monentem audies. Quòd si risum elicere tibi potuero, voti planè compos factus fuero. hic enim risus aliquod ab illo diuturno luctu laxamentum fuerit. Verùm, ad illas exequias vt reuertar, ego certè in eas asymbolus esse nolui,

sed

*sed tria Epithaphia contuli: quæ ad te mitto. Vale. Ba-
silea. VI. Cal. Sept.*

Primum Epitaphium est hoc.

Gloria *Meczinijs* quondam *ingens esse volebas:*
Vnde tibi ad sophiam tantus is ardor erat.
Interea in cælum raperis iuuenilibus annis:
Atque ardor mortis causa fit ille tue.
Gloria terrestris sic spem sperata sefellit,
Sed spem cælestis præuenit illa tuam.

En tibi secundum.

Doctrina sitis huic *urebat pectora tanta,*
Vt vellet studijs hæudq; vacare sibi.
His impallescens, tandem est immortalus isdem:
Ræsq; ad doctrinam hac perbreue fecit iter.
Nam bonitas diuina illum miserata laboris,
Est (inquit) iuuenis dignior iste polo.
Irrita verba haud sunt, post paulo linquere terram:
Cogitur, in arcem scandere sideream.
Ergo doctrina cui tantum riuulus antè
Turbidus, haurire hanc vnde liceret, erat:
Limpidus huic eius nunc est fons. vna dat hora
Plus doctrina, quam hic tempora longa darent.

Accipe tertium, quod est tanquam ab
ipso loquente.

Illum ego *stelligerum sum iam susceptus in axem,*
Quo spes non fuerat tam citò posse frui.

D. 3.

Multa:

*Multa hic doctrina mihi se mysteria pandunt,
Se quibus aut dignum dixerit esse solum.
Qui dolet ergo me sublatum è sedibus istis,
Tot bona queis fruor hic, inuidet ille mihi.*

AD VIRVM DOCTISSIMVM
DOM. ADAMVM THOBOLIVM,
amicum singularem :

EXtrà quòd Patriam moritur tibi, docte THOBOLI,
Discipulus prestans moribus, ingenio.
Ac veluti viridi flos immaturus in agro
Transit, qui longum viuere dignus erat:
Est durum, fateor: sed Fatum; vincere nulli
Quod licet: hinc iuuenis virg, puerq, iacet.
Stat sua cuiq, dies, stat vita terminus: ultra
Qui cupit hanc metam currere, vana cupit.
Pone igitur questus: requiem concede sepulto,
Qui nunc aetherea gaudia pacis habet.
Felices anima queis cui in limine tali,
Contigit hoc misero tempore summa dies.

T. Philippus Glaferus.

ODE CONSOLATORIA,
AD ORNATISSIMVM DOCTISSI-
mumq; virum D. Adamum Thobolium Polonum; de
morte Nobilis ac generosi adolescentis D. Christo-
phori Meczinij, &c. discipuli, Argen-
tinæ defuncti, &c.

ECquid, THOBOLI docte, perennibus
Sic cuncta prodest tempora lachrymis

Dicere

Dicare, frustra & flendo tristem

MECZINII ingeminare casum?

Illumq; vanis postere cœlites

Suspiriis? qui hac non tibi creditus,

Parentibusve, est lege, duram

Mortis ut effugeret seuera.

Manum superstes. Scilicet omnibus,

Quicumq; vita munere fungimur,

Mortalium creti parentum

Sanguine, mortis iter terendum est.

Tibi quidem ille, & fratribus optimus,

Bonusq; multis, flebilis occidit,

(Flos pulcher aruo ceu recisus

Falce cadit) properante fato.

Spes cum per amplas iam indolis optima

Rariq; dotes proderet ingenio,

Patronus olim ingens futurus,

Atq; soli columen paterni,

Virtutis illo nullus amantior:

Non artium quisquam studiosior

Illo bonarum: vel pelagæ, &

Ausonia pariter loquella.

Mores probati pectore firmiter

Pio sedebant, blandaq; comitas

Pudore cum sanctoq; verus

Religionis honos vetusta.

Quid mentis infracta referam decus

Robusta firmi membræue corporis,

Ad omne quondam sat parata

Martis onus benè sustinendum?

Hac cuncta nimirum lachrymabili

Secum sepulchro flebilis abstulit:

Fratrum

Fratrū quibus cum consepulta
Spes iacet, & tuum, AD AME, votum.
Quid ergo? num tu sletibus aspera
Fati valebis iura refringere:
Dabisq; defuncto, ut recurrat
Ad Superas reditūus auras?
Illum Deorum conciliū tenet
Nunc latiore; ipse undiq; flammis
Cinctus ministris, recta gaudens
Inhabitat melioris aula.
Expers doloris, plenag; gaudijs
Vbi usq; floret vita recentibus,
Humana qua non auris hausit,
Non oculis data sunt videre
Mortalibus: circumdata terreo
Sensere qua non pectora carcere,
Hac captat, horum usu perenni
MECZINIUS fruitur beatus.
Nec magna terrenū atria principum
Arcesq; Regum, si foret optio,
Præferret illis, regna magnis
Des licet accumulata regnis.
Mentem ergo edace à sollicitudine,
AD AME, tandem fac reuoces tuam:
Cæli beatam ne inuidere
MECZINIO videare sortem.
Dabuntur olim tempora (qua presor
Venire tardo sustineant gradu)
Cum mole terreni solutus
Corporis, æthereas ad arces
Letus volabis, CHRISTOPHORVM tuum
Visurus almo lumine splendidum, &
Cælestis

*Cælestis aula gaudiorum
Perpetuo socius futurus.*

M. Iosephus Langius Cæsaremontanus, debitæ
gratitudinis, obseruantia & *συμπάθεια*
testificandæ gratia, F.

E P I T A P H I V M

GENEROSI DOMINI CHRISTO-
phori Meczinii Equitis Poloni.

*S*ic quoq; tu nobis præbes generose Meczini
Argumentum ingens vita breuitatis & cui.
Non ita te pridem conspexi corpore firmum,
Colloquijs gratum doctis, vultuq; serenum,
Motu agilem, studijs alacrem, vitæq; modestum,
Virtutis vera & sanctæ pietatis amantem:
Nunc de morte tua nostras heu nuncius aures
Verberat ingratus, duriq; est causa doloris.
Te verò, Andrea, laus nobilitatis auita,
Excepit maior luctus, quia fratre carendum est,
Qui vestra fuerat decus & spes altera stirpis.
Tu Zbasii, & vos Lataly, par nobile fratrum,
Tuq; Drohoioui, mærorem hauritis acerbum,
Dum condiscipulum vobis mors abstulit atra.
Te verò te præcipuè perchare Thoboli
Discipuli cruciat fatum, & dolor occupat ingens.

Sed tibi depromo magnas de pectore grates
Magne parens, autor vita, regnator Olympi,
Qui nobis in morte etiam solatia præstas.
Firmiter est omni persuasum tempore nobis,
Perpetuo esse quidem tibi nostra negotia cura:
Dum nobis huius tribuis primordia vita,

E

Dum

*Dum medium regis, & sinem das quando lubescit.
 Fortuito nemo mundi huius prodit in oras,
 Nemo fortuito mundi huius deserit oras.
 Quin ut non nobis vitales ducimus auras,
 Sic quoque non nobis vitales linquimus auras,
 Sed DOMINO, qui nos proprios sibi vendicat unis,
 Quos ex hac misera vita, ad sublimia transfert
 Tempora poli, que nempe electis destinat unis.
 Per mortem, quasi per medium, migramus ad astra,
 In quibus aeterni datur aspiciere ora Parentis,
 Et Christum nostram gestantem cernere massam,
 Et perscrutari reparatae arcana salutis.
 Hisce bonis fruere superata morte Meczinii,
 Hoc nobis tanto felicitior omnibus, esto
 Quotquot adhuc terris miserabile degimus auum.
 Sic igitur letho te nobis stemus ademtum,
 Ut tamen aetherias arces gratemur adepto.*

Amandus Polanus à Po-
 landsdorff. F.

LVCTVS IN OBITVM
 GENEROSI DOMINI CHRISTO-
 phori Meczinij, &c. Equitis Poloni: Commilitonis
 mei charissimi.

*A*H quem defunctum montes sylvaque loquuntur,
 Pictarum & volucrum garrula turba gemit.
 Quem Charites lugent, luget Themis, ipsaque Chio,
 Luget Pierij caetera turba chori.
 Et cuius pariter Rhenus, fontesque propinqui,
 Et campi & valles ingemuere malis:

Cur

Cur mea musa tacet? cur lumina sicca morantur
Edere mæstitia debita signa pia?
Occidit heu nostros non ultimus inter amicos,
Meczinus, Clarij spēs, decusq; chori.
Quem seruare sua vel debuit arte Machaon,
Vel Pallas lachrymis ingeniosa suis.
Quo vix alter erat doctæ studiosior artis,
Sinceræve magis religionis amans.
Cuius in ingenua patrij candoris imago
Mente erat, & mores, cum pietate, probi.
Multaq; præterea generosæ semina mentis,
Quæ nimium ob luctum Musa referre nequit.
Certè olim fuerat magnus virtute futurus,
Mens iuueni cui tot dotibus aucta fuit.
Iamq; bonam patrius de illo spem ceperat orbis,
Sed mors spem cæptam noluit esse ratam.
Nec qui dignus erat Pyliæ par esse senectæ,
Vita annos potuit bis numerare nouem.
Sed, quid luctifico gerimus sic corda dolore
Plena, quid aut mæstos mittimus ore sonos?
Scilicet æthereas is lætus cessit ad arces,
Dulcia ubi dempto gaudia sine capit.
Nec precibus, nec iam lachrymis reuocabitur ullis
In vita hanc, quæ mors verius esse queat.
Nec prius è terra rediuiuus puluere surget,
Vox illum angelicæ quàm vocet alta tubæ.
Quare non vanis oneremus questibus auras,
Vt faciunt veri nescia corda Dei.
Currere sed metam sit nobis mens ad eandem,
Primæq; ad æthereas cura venire domos.
Illic rursus erit fas coram cernere vultus
Meczinij optatos, alloquiog; frui.

Cum DEVS à nostris lachrymas deterget ocellis,
 A cunctisq; erimus libera turba malis.
 Ergo, mihi cunctisq; vita memorande per annos,
 CHRISTOPHORE in Christi rite quiesce sinu.
 Quasq; damus lachrymas, memorem ut testemur amorem,
 Quæq; damus tumulo carmina mæsta tuo,
 Cuncta serenus habe, nunc ò puer addite diuis:
 Sic cineri tellus sit leuis vsq; tuo.

Nicolai Latalii.

©ꝛꝛꝛ©

IN OBITVM GENEROSI ET NOBI-
 lis adolescentis, D. Christophori Meczinii.

MORTVI ANNO.

Beat! qVos In fVtVra Vlta VoLVIt esse DoMInVs.

VT superum iussu mortalia lumina linqvens,
 Sidera Meczinii iam subiturus erat:
 Forte sub athereis portis consedit Apollo,
 Venerat, & mæsto Suada decora gradu.
 Fatâq; Meczinij flere immatura parabant,
 Et nimium saua stamina secta manu.
 Tum Phæbus tristes gemitus à pectore ducens,
 Imo sic querulos fudit ab ore sonos.
 Ergo iaces ò chare puer, qui regna paterna
 Linqvens, sedulus huc ad mea regna venis?
 Otia plus Scythicus odisti ignava venenis,
 Et cane segnitiam peius & angue grauem.
 Lustraret proprio seu Titan lumine terras,
 Cynthia seu regeret candida noctis iter,

Indefessus

Indefessus eras, nec dura negotia mentem,
Frangebant, studio peruigilante tuo.
Vera tibi pietas, animi tibi candor, honestas
Alma, tibi cura, sancta fidesq; fuit.
Hinc merito nostra te dilexere sorores,
Inq; suo fouit docta Minerva sinu.
Ast, heu, nunc raperis viridi, puer alme, sub auro,
Vincere qui canum Nestora dignus eras.
Nec tua te virtus, nec te doctrina, nec artes,
Tam fato poterant eripuisse graui.
Gaudia quin etiam, nobis qua lata, ferebas:
Vnica nunc nobis abstulit atra dies.
Abstulit atra dies, planctus, lachrymasq; relinquens,
Turba quibus cineres condidit amata tuos.
Te nostra Aonia desent in valle sorores,
Tam diraq; dolent stamina rupta manu.
Cultorem amissum deslet generosa virago,
Qua cerebro summi creditur orta Iouis.
Te positus deslet Mauors acerrimus armis,
Tanq; cito abreptum terra Polona dolet.
At tu iam superas conscendens latus ad arces,
Gaudia perpetua prosperi atis adis.
Nec te iam mundus, nec te mundana fatigant;
Non luctus, non te maesta querela mouet.
Gaudia sed carpens nullis peritura diebus,
Tempora iam vite prosperioris agis.
Qua tibi ne nimis turbentur fletibus, ora
Contineat sua nunc officiosa cohors.
Vt tamen aeternum Musis tua fama superstes
Esse queat, tristes effugiâtq; rogos,
Carmina pauca dabo nostrum testantia luctum,
Qua tumulo insculpet nostra camæna tuo.

CHRISTOPHORVS terra quondam spes magna Polona,
MECZINIUS vili hac contumelatur humo.
Quem procul à patria Musarum castra sequentem
Sustulit irata, Parca seuera, manu.
Ac tibi qui transis non sit graue chare viator
Dicere, MECZINII molliter ossa cubent.
Abrahamus Zbascius.

APOSTROPHE AD VIATOREM.

Cerne vt peruersis Lachesis nos impleat atra
Casibus, & latos non sinit esse dies.
Cerne vt Meczinium, viridantis tempore vitæ,
Subtraxit Musis inuida Clotho suis.
Inchyta non virtus, generis non ampla vetustas,
Non satum fregit religionis amor.
Herbula quid viridans? quid tollens pectoris astus?
Quid possit votis mens bona, parca docet.
Quamuis ergo adimas fer ali numine corpus,
Nomnis haud sensus inuidiosa adimas.
Mentio Meczinij nec non preciosior auro.
Ipsa rigat pietas, stet sine labe fides.
Hinc nos exanimum corpus condamus in urnam,
Extremi expectet temporis vsque diem.

Stanislai Latalij.

Εἰσαγωγὴ

IN OBITVM GENEROSISSIMI adolescentis, D. Christophori Meczinij, Equi- tis Poloni.

Armipotens tellus Mauortia me generauit,
Vt possem patriæ ciuis adesse meæ.

Artibus

*Artibus ingenuis, donec me Alsatia traxit,
Parca mihi innocuo tristia fata tulit.
Exemplo forsan essem ut tibi candide lector,
Mature & discas quo duce mortis iter.
Florida non atas, non religionis amores,
Non me seruarunt dogmata Musa tua.
Me voluere quidem gentiles Nestoris annos
Viuere, me Mater iusserat esse senem.
Obstat sed iustus his inclementia fati,
Qua bene iam dudum res meditata cadit.*

A Christophoro Drohoiouio F.

VERSICVLI VALVIS CAEMETERII
affixi, dum funus ducebat Generosiss. D. Christo-
phorus Meczinus.

S Armatia Europa gentem de stemmate ducit
Meczinus, fert qua presenti funere pompam.
Absens ipsa quidem, sed miras intimat absens
Funere virtutes, & magni nominis artes.
Mensis ab Augusti qui traxit nomine nomen
Attulerat vix dum prima vestigia frontis,
Meczinum postquam ad iura immitissima mortis
Buccina poscebat flendi urgentissima fati.
Verum quam noster tum mentem pectore gessit
Dum sensit verti postrema tempora vite:
Num seua forsan subita vi mortis adactus,
A Christi vero confessi dogmate cessit?
Non: sed me nouus hic moribundo teste subiuit,
Occasum modice qui linguae solueret ardor,
Ad superas quo se letus traduxit in auras.
Spiritus anhelans en nunc habitacula viuo

Sanguine

Sanguine qui gessit nobis animata, remigrat.
Hunc igitur lato rex caeli suscipe vultu,
Donec emigrans rursus calor ossa reuisat,
Quae lata terra depono mente sequestro.
Spiritus his dictis superas discescit ad arces,
Et tumulto vacuum corpus demente reliquit.
Euge quo potius defunctum nomine laudem.
Sarmatici primùm se magni gloria regni
Offert, qua patrias iactaret perbene sedes.
Adsunt Meczinia fausto res omine geste
Stirpis: materni clarescit nominis ortus.
En maior prodit felicitis notula vita,
Recte scholam spectes si & magni nominis urbem,
Moribus & studijs ambo quae plurima possunt.
Ingenij tandem pralucet viuida virtus,
Sola suis referens aeterna pramia vita.
Hac patria lucrum, gentili hac stemmate laudes,
Hac sibi pra multis varios gessisset honores.
Vnde ergo versus referat se tanta maiestas,
Quae plenam varijs tam gentem laudibus aquet.
Ergo iam gremio matris deposite quiesce.
Constitutum erat vario sementis germine corpus,
Atq; breui largam fecisset tempore messem,
Fata nisi immisso rupissent turbine messem,
Quam nec porrectis varijs Podalirius herbis,
Nec seruare suis potuit gens Sarmata votis.
Est animi, fateor, mansueti notio luctus,
Vnius alterius secum mox passio ducit.
Sed nos nascentem pietas lenire dolorem
Iussit, & immodicos terroris tollere fluctus,
Ne mouisse magis mortis venientis imago
Constet, quam amissi per dulcis gratia alicui.

*Nil profunt lacryma, memoris plus gratia vita,
Qua tibi postremos hos concinnamus honores.*

Christianus Bruno Croppenstadenſis Saxo

APOSTROPHE

QVA GENEROSVS ADOLESCENS

Dominus Christophorus Meczinski alloquitur
fratres atque ſorores.

*Si generis ſplendor, ſi morum lumen honeſtum,
ſi flos ætatis, ſi pietatis amor:*

*Deniq; Pieridum ſi conſtans cura ſororum
Mouiffent Parcas, numina dura, meas:*

*Certè dignus eram celebrati Neſtoris auo,
Dignus eram properos non ſubiſſe rogos.*

*Sed quia ſic viſum eſt Chriſto, ſic fata tulere,
Parandum eſt vitæ legibus atq; Deo.*

*Ergo dilecti fratres, charaq; ſorores,
Cur mærent obitu pectora veſtra meo?*

*Vixi, & quem dederat curſu n natura, peregi,
Virtutum ſtudio vita peracta mea eſt.*

*Sed ne plura meam vitam delicta manerent,
Chriſtophorum Chriſtus duxit ad aſtra poli.*

*Tempus erit cum me rediuiua carne decorum
Luminibus veris aſpicietis item.*

Ioannes Decius Vngarus.

EPITAPHIUM

IN OBITVM GENEROSI IUVVENIS

Domini Chriſtophori Mecziniij à Kurozvveki, &c.

*P*rima cui caſto geſtare in pectore CHRISTVM.
CHRISTOPHORO ſagrans cura laboraq; fuit.

F

Alteræ

*Alter a nobilibus mundo clarescere factis,
Et celebres inter nomen habere viros.
En dum MECZINIUS cupio lustrare Camænas
Quas fouet Alsatice docta Minerva sinu:
Me rapit ante diem violentia Mortis iniqua,
Succidens genij germina pulchra mei.
ARGYROPE mea busta tenet: tumulatur in alma.
Spiritus, æterna prosperitate, domo.*

Ioannes Turnouius Polonus F.

EPICEDION
IN OBITVM GENEROSI D. D.
Christophori Meczinii, &c. Equitis Poloni.

Inclita nobilitas & clarum nomen auorum,
Si quid honoris habent:
Si pietas, candor, si morum gratia, vita
Causa perennis erat:
Si Musa rigidas possunt his flectere Parcas,
Qui sua rura colunt:
Ingenium si quid, si virtus, mentis acumen,
Cura, laborq; valent:
Si quid diuitia possunt, si munera, si quid
Læta metalla queunt:
Deniq; formosum si nil sibi iuris in auum
Spicula mortis habent:
Cur tu MECZINI, vitale relinquere lumen
Cogeris ante diem?
O lux, ô patria decus, ô pulcherrima summi
Patris imago tui:
Dic, qua te nostri capiant fastidia, qua te
Causa sub astra vocet?

An quia pro curis perages ibi gaudia, proq;
Funere Fœnus ages?

An quia iam cernis quem degener Arrius olim
Oderat ille Deum?

Et quàm sint Christi quondam mansura Gigantes
Tristia fata, vides?

Est ita: forma vale, valeant argentea claro
Pondera lecta Tago.

Ingenium cedat, cedat quodcumq; beata
Mentis acumen erat.

Nil mentem, corpus ve magis, partâsq; secunda
Sorte moraris opes.

Ni velis ligna, Cereris iam fruge reperta
Glande leuare famem:

Ni velis atherea, cum iam spacieris, in arce
Dona caduca sequi.

Hic te fluxus honos, illic æterna per omne
Gloria tempus habet:

Hic spatium labens, illic tot sæcula dempto
Fine beatus agis.

Hic tibi perpetuis conferta laboribus, illic
Vita quietis adest.

Vita quietis adest, qua nil præstantius vsquam
Totus Olympus habet.

Hinc te MECZINI non lugeo, lugeo nostram
Mæstus in orbe vicem.

Sed tempus tecum quondam cum forsan eâdem
Sede fruemur, erit.

Fallor? an hoc qui te dignatur munere, nobis
Ille negabit opem?

Interea viuas Christo precor addite, cuius
Nomen & omen habes.

*Faruâq; qua ferimus sancto tibi manera, nostri
Pignus amoris habe.*

Gallus Rhormannus Transyl. F.

ECLOGA FVNEBRIS,

IN OBITVM VÈRE PRAEMATV-
rum generosi ac doctissimi adolescentis, Domini Chri-
stophori Meczinij Poloni, iu inçlyta Argentinenſium
vrbe ſepulti, à Philippo V Valdeckero Gothano
in humilitatis piâq; recordationis testi-
monium compoſita.

INTERLOCVTORES.

MELIBOEVVS ET MENALCAS.

MEL. *D'*m petimus muros, ac eſt via longa Menalca.
*Quid loquimur? citius ſalices tâgamus vt iſtas:
Fare aliquid, nobis & tadia temporis auffer.*

MEN. *O vicine, mones: qua non ſine ſteribus auſim
Commemorare tibi: ſunt quoq; acerba futura:
Inſixere meo nam grandia vulnera cordi:
Si non audisti, repetamus in ordine ſummam.*

MEL. *Triſte quid expecto: forſan contagia dicēs:
Dira tui pecoris, vel pulchri funera tauri.
Non certè leuis eſt talis ractura, ſed vdos:
Sapè oculos reddit: nauſragia ſecimus ipſi.*

MEN. *Proſequor haud illud lachrymis: licet accidit illud!
Nobis atq; gregem ſtrauit duriffima peſtis.
Quòd queror, eſt aliquid grauius: nam ſpicula mortis
Conſoſcere hominem: prohi quanta potentia mortis?
Qua quoq; non teneros iuuenes lactare veretur:
At iuuenes, anni quorum proceſſe viriles.*

Poſſent.

Possent, ac insigne sua decus addere stirpi.
Heu, heu, fata trahunt omnes discrimine nullo:
Vig. armenta gregi lanio, taurisq; iuuenos
Misset, utrorumq; & iugulum mucrone resoluit:
Sic quoq; mors horrenda rapit iuuenesq; senesq;
Et simili ferro (miserabile) conficit omnes.

Quod non plorarem: stolidos si tolleret: aut qui
Nulla videbantur laturi commoda vita:
Optima pars hominum semper conuellitur ense
Parcarum: reprobis plerunq; stat amplior atas.

Nil nisi quod verum est, dicis, comes optime, verum **MEL.**

Non sic nos agimus, quando versamur in hortis:
Aetate exesas consueui cadere ramos,
Aut quos desperem factus dare posse per annos:
Quam primum miserum video marcescere truncum,
Brachia vel trunci viridanti fronde carere.

Huius minor exitium si non correxerit illos
Defectus, meritis excindo bipennibus: at si
Stirpem aliquam nostros non fallere sentio cultus,

Quaeq; sub autumnum pomis flexura videtur
Innumerabilibus ramis, & onusta futura est
Hanc amo, & hanc curo: ne noxia bestia rostro
Ladat eam, caueo, damnosa cuncta repello.

In primis autem, cum stirps est illa tenella:
Viuat, & in summas pulchre caput erigit auras:
Ligna nouellarum conseruo: senilia perdo.

Quo nobis huius claudit pomeria mundi
Mortis mos nimium praeposteris esse videtur.

Sed quem confossum dicis per spicula dicta
Mortis? an ex huius quendam magnatibus urbis?
An vero ex catus nostri pastoribus vnum?

Ex his non vllum noui cecidisse: sed illum

MEN.

Lugeo, qui quondam magnates inter haberi
Debit, & summus Phœbeo rure futurus
Pastor erat, iuuenem verè doctúmq; piúmq;
NOMINE MECZINIVM, generoso stemmate natum,
Quem tenosse puto, nam sæpè intrauimus ades,
In quibus ille fuit: meminì: frumenta uehebam,
Æstate elapsa, ciuili debita mensa,
Et tu me cum aderas, aderat vicinus & alter:
Vidimus attoniti iuuenem, iuuenisq; Camænas:
Sedit, & in libros pronus collegit ubiq;
Doctrina cumulos, Latij Grayq; peritus
Sermonis: pura constans pietatis amator:
Hospes virtutis: morum studiosus: & omnis,
Quod facit ad mentis dotes, sectator honesti.
Obstupui, quoties tam dona senilia vidi
In iuene, atq; eius patria sum fausta precatus.

MEL. Nescio quem dicas: an non intelligis illum,
Terra Polonorum nostras quem misit in oras?
Quisq; viam carpsit per colles eminus istos,
Quorum summa vides vix hic fastigia tantum.
Est domus in muris: illic, ubi Curia Fratrum,
Non procul à summo templo, latissima pandit
Limina, sacratæ Regum depicta figuris.
Fallimur? an verè tectis habitauit in istis?
Credo equidem: vexi namq; hordea sapius illuc,
Nec rarò tauros trabibus subduximus istis.

MEN. Est ita: viuebant aly quoq; quattuor isdem
In laribus iuuenes, sub eodem sole creati,
Et simul emissi patrum florentibus aulis,
Fontibus Aonyi ut plenius ora rigarent:
Turba, simul patriam, simul hoc splendore Lyceum
Irradians magno: tanta virtute nitescunt.

*Ah quàm concordēs pacem coluisse feruntur:
Orāne quàm pulchro sanctos adesse penates
Palladis, ac auidē dictos hausisse liquores.*

*Ipse semel vidi, (casu versabar in vrbe)
Vnanimi gressu Musarum tendere ad arcem
Illos: ut vidi, mecum sic ipse loquebar:
Diuini pueri: campos liquere paternos,
Atq; huc venerunt per mille pericula forsā,
Artibus ut possent alios & vincere linguis:
Iamq; in eo sudant, nullos fugiuntq; labores,
Otia sed fugiunt, quorum conceditur vsus
Nullus in his tectis, ad quæ properare videntur,
Sic illos tacitè mirabar, & aurea fata
Optabam studiis tam fausto sydere cæptis.*

MEL.

*Iam verò eripuit socium mors horrida: & illum
Non solum eripuit viuus: (dolor hic sat acerbus)
Sed quog; crede mihi, totis natalibus aruis,
Ut quæ expectabant ad magna negotia, & illum
Sperabant patriæ lumen columenq; futurum.*

MEN.

*Heu mihi, quid dicis? commertia tanta fuisse
Rupta per inuisam mortem? nec gratior atas,
Nec pia sedulitas tam ferrea spicula fregit?
Credo tamen, duras, fatalia numina, Parcas
Non lachrymas tenuisse suas, cum fila secare
Deberent tanti iuuenis, fundamina vitæ
Qui sic extruxit, reliquis ut posset in annis
Nominis excelsas educere ad astra columnas.*

MEL.

*Sed tamen, in fatiis CHRISTI, sua fata subiuit, MEN.
Atq; fide inuicta pugnam superauit agonis:
Dicitur in morbo summa virtute tulisse,
Si quando inciderent duri tormenta laboris:
Sæpeq; suspirasse polos, animaq; relicta*

Deniq;

Denique sine bono vitam clausisse caducam

MEL. Qui sic expirant. scimus vicine Menalca.
Viuerē. & antē DEVM caelesti sede reponi:
Atq; ibi lucidius cunctos lustrare thesauros,
Quos hic in tenebris saltē quasi acumine laeso
Cernebant. sancta tot sunt bona maxima mortis.

MEN. Nec mihi id est dubium. quin iam sit in arce receptus.
Aetherēa hic iuuenis, teneatq; sedilia summi
Gymnasi, quod voce sua bene personat ipse
CHRISTVS, & angelicus praesens exercitus audis
Idq; satis docuit pulcherrima pompa. cadauer
Qua fuit in terras sanctumq; cubile relatum:
Quando obitum plorans longissimus ordo virorum,
Viurrecturi testis, fuit urbe secutus:
Accinxere piū carmen pia turba canentum:
Atq; locum caelo pastor primarius urbis
Certo promisit longo sermone sepulto.

MEL. Quid nō promittat, qui tam bene munera vitae
Gessit in his terris: & qui baptismatis vnda
Lotus erat, semper CHRISTIq; ardebat amore.
Tantibus haud aubriē cali stat ianua aperta.
Sed quis ad agnatos plangor luctusq; redibit?
Cū nō dicetur eis: extinctum morte iacere,
Et patriam iuuenem non posse reuifere dulcem,

MEN. In mentem reuoca. quam tristia corda futura
Sint tibi, si frater, peregrinas missus ad oras
Occubat letho: quamuis sit rusticus ille,
Et queat haud tantas animo producere dotes:
Scire tamen poteris, quantis meroribus illos
Nuncius afficiet fratrem qui dicet ademptum.
At tamen in mentem veniet: quod nō ortuus omnī
Iam vacet arumna, munusq; eripius iniquo

In patriam atherea tutus migrauerit urbis:
In quam si veniat, quis non velit exul ab isto
Esse solo, primas in quo perceperit auras?
Sed iam permagnum pedibus confecimus aquor,
Et mihi, dum loquimur, longæ decedere visa
Multa via, quamuis carmen funebre locuti.
En sumus ad portas, per quas intrare solemus.

MEL.

Certè spe citius huc nos prouexit ab agris
Hic sermo nostris: grates tibi dico, Menalca,
Quod mihi colloquio fastidia tanta leuaris:
Ast inueni vita functo precor astra, quietis
Aeterna sedem: viuis precor optima quæq̃.

Hæc etiam est mea mens. Sed iam te linquere cogor. MEN.
Atq̃ in ciuili mea obire negotia turba,
Ergo vale, inq̃ tuo nostri memor esto regressu.
Tu quoque sis saluus: meq̃ expectabis ad istos, MEL.
Quos cernis, colles: ibi iuncti plura loquemur.

Distichon continens annum, mensem,
& diem mortis.

ALtera In aVgVsto Cessabat VIVere LVCE
MeCz InlVs: CæLo regna CVplta tenet.

ALIVD.

Palladis ad celsam dum tendo Mecinius arcem,
Commoda sic patria dulcia vt inde feram.
Prærupti montis supero dum latus eundo
Radicem, cædit stamina Parca: cado.

Andreas Voidouius Polonus.

G Generosa

Generosæ stirpis adolescenti

D. CHRISTOPHORO
MECZINIO AC VROSVVEKI,
HÆREDI IN KLVVQVV, equiti Polono,

Argentinae in castris Musarum
vita functo, intra adolescentiæ annum XVIII.
Anno 1590. i. August.

ADAMVS THOBOLIVS
suo disciplinæ alumno
M. P.

Obseruantiam suam in Meczi-
niorum familiam non minus vetusti, quàm celebris
(heroicarum virtutum ergó) nominis
testari volens.

MECZINIUS fueram: genuit me SARMATIS Ora:
Dumq; lito Mulis: en teger ARGYROPE.
Scire

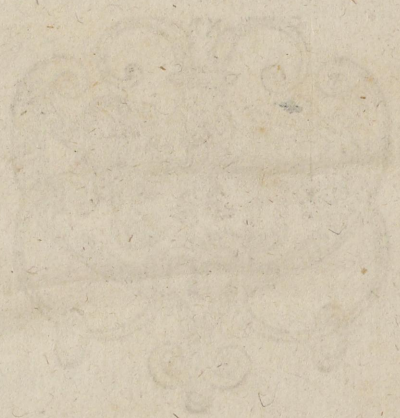
Scire cupis tempus? Terrestria tecta relinqui,
QVanDo MhI AVgVfI LVX p̄lor orta fVlt. } Annus
Ipsa tamen Virtus viuax manet: astra Fides dat. } Mensis
Sic mea mi Lector, Funera morte carent. } & Dies
Te quoq; si pariter terrent vestigia lethi, } obitus.
VIRTVS ATQVE FIDES SINT TVA SCVTA: vale.

FINIS

Severus Imperator Augustus
Imperatoris Augusti
Imperatoris Augusti
Imperatoris Augusti
Imperatoris Augusti
Imperatoris Augusti

F I N I S

112588

